

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm In Primam Partem
Sancti Thomæ Tomvs ...**

Complectens Quæstiones à XXVII. vsque ad LXIV. & à Quæstione CVI.
vsque ad CXIV.

Vázquez, Gabriel

Antverpiæ, 1620

Vera sententia Durandi & Capreoli. c. 3.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-81000](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-81000)

vero, quæ Gabriel in his duabus rationibus affirmat, nulla ratione amplius confirmat.

Verum antequam à priori monstremus non posse concedi alicui abstractiuam notitiam Dei, quæ non sit eodem modo intuitiua, sicut est visio Beatorum, nunc obiter sententiam prædictam paucis refellamus. Et primum quidem in Scoti doctrinam illud displicet, quod asserit talem notitiam naturali virtute intellectus elici posse: cum enim illa vere non distinguatur à visione clara Dei quæ beatur homines, & hæc elici non possit nisi lumine, & auxilio supernaturali: consequitur nec illam virtute naturali elici, nec speciem naturalem ad eam elicendam dari posse. Nec refert quod Scotus speciem illam vocat supernaturalem illam enim sic appellat, non quia secundum se supernaturalis ordinis sit, sed quia à Deo voluntarie omnino infunditur: nec alia via acquiri potest. Quod si suapte natura supernaturalis esset, sicut est lumen gloriæ, fieret plane, vt intellectus non posset naturaliter illam notitiam habere, sicut nec habet visionem: hæc enim duo secum pugnant: & speciem esse supernaturalem ordinis suapte natura, illaque intellectum ad notitiam abstractiuam indigere; & prædictam notitiam naturaliter haberi posse.

Deinde contra Gabrielem probatur communicari posse notitiam abstractiuam veritatis Theologicarum contingentium, vt mysterij incarnationis, si necessarium communicari potest, quia non videtur necessaria notitia intuitiua Dei, vt communicetur abstractiua horum mysteriorum: nam si quis essentiam Dei in tribus personis quiditatur, & proprio conceptu cognoscit, cur non poterit quiditatur etiam, & proprio conceptu mysterij incarnationis humanitatis in verbo intelligere? Vt enim intelligat hoc mysterium quiditatur, non videtur maior notitia extremorum necessaria, quam quiditatur, & propria: cognita etiam virtute omnipotentis Dei quiditatur, cur etiam resurrectio mortuorum non poterit eodem modo cognosci?

CAPVT III.

Versa sententia Durandi, & Capreoli.

Mhi semper probabilior visa est sententia Durandi in quest. 3. prologi, & Capreoli in d. 3. q. 2. art. 3. in responsione ad 2. contra sextam conclusionem, asserentium non posse quiditatur propriam notitiā Trinitatis viatoribus communicari, sed aut notitiam huius mysterij debere esse per species alienas, qualem omnem habemus in via, aut claram, quam vocant intuitiua, in qua sita est nostra beatitudo: id quod hac ratione probatur. Si quis haberet propriam, & quiditatur notitiam Dei, nihil ei deesset, quo minus diceretur Deum intueri: habet enim in primis omnis notitia intuitiua, quod sit propria, & quiditatur ipsius Dei, non per species alienas, & insit aliarum rerum. Si vero intuitiua, vt dicit Gabriel, addit supra hoc, esse rei existentis, vt vt primo c. notauimus; illa notitia Trinitatis esset intuitiua: ferretur enim ad Deum, prout existentem; quia non minus de essentia Dei est existere, quam esse sapientem: & sicut nullus potest proprio conceptu intelligere Deum, nisi etiam intelligat sapientem, sic etiam, nisi intelligat existen-

tem. Hac ratione contra Gabrielem probatum manet, non posse dari notitiam propriam Dei; quæ sit abstractiua, hoc est, ipsius Dei, vt abstracti ab existentia. Quod si intuitiua non solum debet esse propria, & rei existentis, sed etiam præsentis, vt voluit Scotus, esset nihilominus notitia illa intuitiua: quia non minus necessario Deus est præsens omnibus rebus, & intellectui creato, quam existens in rebus natura: si ergo intellectus haberet propriam illius notitiam, ferretur in illum, vt existentem, & præsentem, ipsumque propriissime intueri diceretur. Et hæc ratio contra Scotum etiam vim habet.

Secundo, si posset Deus esse absens loco, nihilominus intellectio illa, & notitia esset intuitiua, & beatitudo nostra, esset enim Dei existentis, secundum propriam rationem illius, quod satis videtur vt notitia intuitiua dicatur, aut saltem vt habentes eam faciat beatos. Quod enim obiectum ipsum cuius contemplatione beatur, si absens loco, vel tempore futurum, vel præsens, nihil variat in visione, ergo parum interest, absentia seu præsentia, vt cognitio propria Dei sit, aut non sit beatitudo nostra: veluti si astrologi beatitudo esset propria visio ecclipsis, etiam si ecclipsis fieret in alio hemisphærio, si ipse per propriam illius speciem eam quiditatur cognosceret, beatus esset, imo etiam si ecclipsis esset futura, eodem modo esset intuitiua cognitio illis & astrologum bearet.

Tertio, si posset quis habere notitiam propriam & quiditatur Trinitatis abstractæ ab existentia, esset nihilominus talis visio sufficiens beare illi. Nam quamuis non cognosceret Trinitatem, vt existentiam, satis videtur, in ipsam quiditatur contemplaretur, eiusque infinitam, sicut ipsa est, cognosceret. Sicut si beatitudo consisteret in contemplatione rei creatæ, non minus illa bearet, si esset quiditatur, etiam si abstraheret obiectum ab existentia, quam si non abstraheret, quacunque igitur via, & ratione constet, non esse mediam illam cognitionem quiditatur inter intuitiua, qua beatur, & quam habemus per alienas species quare ego non dubitarem illam appellare intuitiua, quæ est propria, & quiditatur rei, etiam si non sit existentis, aut præsentis, tamen si vocum potius dissensio sit, quam rerum.

CAPVT IV.

Solutio Rationum prioris sententia.

Hinc iam eadem sunt argumenta prioris sententia. Primum enim supponunt, notitiam illam quiditatur priorem esse intuitiua, qua beatur, quæ reuera prior non est; cum enim ab ea non distinguatur, non potest esse prior: eam vero ab intuitiua non distingui, cap. præcedenti satis probatum manet. Quare aduersarij comminiscuntur in secunda ratione, potuisse Deum in Paulo, & Moysè notitiam abstractiuam conferuare, destructa intuitiua, si eam in via habuerunt. Cæterum licet posset seruari notitia aliqua, quæ non repræsentaret Deum, vt præsentem, nec, vt existentem, sed, vt ab existentia abstractum; si tamen ea esset quiditatur & propria, recte sequitur, illos mansuros beatos, vt prædictum est. Reliqua, quæ docet Gabriel, nulla ratione probat, & satis à nobis cap. 2. impugnata sunt.